

Katolícke náboženstvo sa nikdy nezmenilo

4. februára 2024 ✝ Cirkev

„Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst.“

(Ef 4,5)

Pietro Longhi, *Krst*

zdroj: wikimedia commons

Kristus Pán pripodobnil svoju Cirkev horčičnému zrnku, lebo i jeho Cirkev bola spočiatku malinká ako jedno horčičné semiačko. Jeho božská sila vypestovala ju na košatý strom, ktorý rozprestiera svoje ratolesti po celom svete a pod seba prijme všetkých ľudí, všetky národy. Asi tak sa to mohlo stať, ako keď víchor kdesi v ázijskom pralese na horčičnom strome zo škrupiny vychytí jedno semiačko a letí s ním po horách-dolinách, nad vodami-krajinami, až ho spustí kdesi do prachu zeme, tam leží to semiačko, nik ho nezbadá, len keď vlaha zeme a teplo slnka prebudí ho k životu, začne rásť, vyvíja sa, zmocnie, až po mnohých útrapách stane sa stromom. Podobne víchor Ducha Svätého zostúpiakeho na turíčnu nedeľu viedol sv. Petra apoštola cez krajiny, cez more do mesta Rím, aby tam rástol, ako to horčičné zrno.

Sta žobrák, opierajúc sa o palicu vstupuje do Ríma. Nik ho tam nepozná. Každý s opovrhnutím hľadá na otrhaného biedneho cudzinca. Zrazu zastane na najľudnatejšom trhovisku, začne rečniť a ten obstarožný muž kázal s toľkým zápalom, takou mladistvou oduševnenosťou, že celé zástupy pohanov hrnuli sa k nemu vypočuť si to podivné učenie o ukrižovanom Kristovi.

Chýr o tejto udalosti hneď sa rozniesol. Pohanskí kňazi zhrození bežia k cisárovi Nerovi, aby robil niečo, lebo inak celý Rím stane sa Kristovým prívržencom. Cisár dá príkaz vyhľadať Petra. Ten sa ukrýva po domoch veriacich. A keďže ho nenachádzajú, začnú prenasledovať veriacich – neuplynie jediný deň, aby nezabili niekoľko kresťanov. Prenasledovaní kresťania utekajú do podzemných chodieb – cintorínov, kde sa pochovávali chudobnejšie vrstvy ľudu. Tieto cintoríny v podzemných chodbách na konci mesta sa nazývali katakombami.

Ako sa počet kresťanov zväčšoval, tak aj tieto katakomby ustavične zväčšovali, lebo už nielen za pohrebiská slúžili, ale boli zároveň i úkrytom prenasledovaných kresťanov, ktorí tam aj Božie služby konali. Keď sa takáto podzemná chodba veľmi predĺžila, vtedy i krížom prekopali cesty a z týchto opäť nové chodby vytvárali – napravo i naľavo. Chýrny taliansky znalec starožitností Giovanni Rossi vypočítal, že ak by sa tieto podzemné chodby vyrovnali do jednej línie, žeby siahali až na koniec Talianska. Ich dĺžka presahuje tisíc kilometrov a počet tam pochovaných mŕtvych prevyšuje štyri milióny.

Tieto chodby sú tak úzke, že dvaja ľudia jeden pri druhom sotva môžu prejsť cez ne. Do stien chodieb vyhrabali podlhovasté diery, do ktorých pochovávali mŕtvych a potom tieto diery zamurovali kameňom, na ktorý vyryli meno zomrelého a rôzne náboženské heslá. Ale nielen jednu pri druhej, lež i jednu ponad druhú, vyhlúbili takéto diery až po povalu tejto chodby na dve-tri poschodia. Niektoré z týchto katakomb dostali meno podľa významnejšieho mučeníka, ktorý tam bol pochovaný.

Nakoľko za časov prenasledovania katakomby slúžili i za kostol, preto na niektorých miestach boli chodby viac rozšírené, aby sa na Božie služby zhromaždení veriaci pomestili. Za nočného času potajomky sem sa schádzali na sv. omšu, za oltár použili kamennú rakvu niektorého mučeníka.

1. V XVI. storočí kacírski reformátori: Zwingli, Luther, Kalví tým lákali ľudí k sebe, že oni chcú očistiť učenie Kristovo podľa evanjelia, lebo rímski pápeži mariánskou úctou, sv. omšou, spovedou, ceremóniami vraj pozbavili kresťanskú vieru jej evanjeliovej jednoduchosti. Ale oni že ju očistia od všetkej tejto pápeženeckej povery a vrátia jej pôvodnú čistotu, ako ju prví kresťania zachovávali.

Avšak na nešťastie pre týchto bludárov práve v tých časoch boli objavené rímske katakomby, na ktoré ľudia počas krvavých víchrov sťahovania sa národov pozabúdali. S údivom čítali náhrobné nápisy v katakombách. Zarazení pozastavili sa tam pred významnými obrazmi. S prekvapením obzerali tam nájdené kostolné náčinia. Tieto nápisy, obrazy a bohoslužobné náčinia nad slnko jasnejšie dokazovali, že katolícke náboženstvo sa nikdy nezmenilo, lebo sv. omša, sviatosti, obrady, mariánska úcta úplne takisto sa nachádzali u prvých kresťanov, ako teraz u katolíkov. Dosvedčilo sa, že u katolíkov ako jeden a ten istý Pán Boh je vždy, tak aj náboženstvo je v katolíckej Cirkvi vždy jedno a to isté. Katakomby dokazujú, že katolícka Cirkev je ten Kristom zasadený horčičný strom, ktorého korene z Ríma vyrastajú.

Títo rímski prakresťania od sv. Petra a sv. Pavla naučili sa katolícke náboženstvo a my skôr veríme týmto kresťanským mučeníkom, ako kacírskym reformátorom, ktorí po tisícšesťsto rokoch chceli očisťovať bludárskym rozumovaním sv. Cirkev Kristovu.

2. Ale namiesto zdĺhavého rozjímania poďme do Ríma, predstavme si tie podzemné chodby, ako boli pred dvetisíc rokmi, zídme dolu, napríklad do katakomby sv. Kalista. Prichádzame práve vhod – prví kresťania zhromažďujú sa na sv. omšu, môže ich byť asi sto. Rímsky biskup predstúpi pred kamennú rakvu mučeníka, tá je ich oltárom. Veriaci pokľaknú. Začína sa sv. omša. Zaznie z úst veriacich túžobný povzdych, trikrát k Otcovi, trikrát k Synovi a trikrát k Duchu Svätému: Kýrie eléison, Christe eléison, Kýrie eléison – Pane, zmiluj sa nad nami, Kriste, zmiluj sa nad nami, Pane, zmiluj sa nad nami. Potom zaspieva biskup Glória, anjelský chválospev a potom sa pomodlí tri modlitby: jednu za neveriacich, aby ich Boh k pravému náboženstvu priviedol; druhú za katechumenov, tzn. tých, čo sa pripravujú na krst, aby Boh vzbudil v nich vrúcnu túžbu po krste; tretiu za veriacich, aby verne zotrvali v dobrých mravoch. Za každou modlitbou ľud

odpovedá: „Amen, tzn. staň sa“. Medzitým subdiakon rozvinie zvinuté písmo – na kožu písaný list, ktorý pochádza od niektorého apoštola a z neho istú časť prečíta veriacim.

Po prečítaní epištoly zapália sviece na oltári, akoby na znamenie, že sa ide čítať evanjelium, ktoré je svetlom pre ľudské pokolenie; preto diakon vezme do ruky evanjelium a prečíta z neho časť, ktorú biskup označil. Po evanjeliu odídu katechumeni, lebo tí ešte nie sú pokrstení – nie sú ešte poučení o tajomstve Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Tí veriaci, čo zostali, zaspievajú Krédo, Verím v Boha a potom jeden za druhým pristupujú k biskupovi a pred neho skladajú obetné dary: chlieb, víno, olej a peniaze. Chlieb a víno potrebovali k obete sv. omše, olej na osvetlenie katakomby a peniaze na podporu chudobných. Túto časť sv. omše nazývali obetou.

3. Po obete modlil sa biskup sám a ticho a potom pristúpil k najsvätejšiemu úkonu, k premeneniu chleba a vína na Telo a Krv Kristovu. S najväčšou úctivosťou vyslovil slová, ktoré Kristus Pán vypovedal pri Poslednej večeri: „Vezmite a jedzte, toto je Telo moje. Pite z tohoto všetci, toto je Krv moja. Toto čiňte na moju pamiatku.“

Veriaci kolenačky vítajú Pána zostúpivšieho z Neba.

Po premenení zaspievali Páter noster – Otče náš tak krásnym nápevom, že sa cítili ako v Nebi medzi spievajúcimi anjelskými zbormi. Tak zmýšľali, že keď Boh je ich Otcom, oni medzi sebou sú bratmi. Preto diakon volal k ľudu: „Pozdravte sa bozkom pokoja!“ Na toto vyzvanie muž pri ňom stojaceho muža, a žena pri nej stojacu ženu láskyplne pobožkala. Tento bozk je nie bozkom Judášovým, akým on Krista pobožkal, ale je bozkom, akým Boh Stvoriteľ pobožkal prvého človeka, keď do neho vdýchol dušu.

Keď sa veriaci pobožkali, vtedy prišiel k nim sám Pán Boh, aby pobožkal svojich milovaných veriacich, aby sa dotkol ich úst vo sv. prijímaní. Prví kresťania vždy prijímali, kedykoľvek boli prítomní na sv. omši, lebo žili tak sväto, že boli čistí od smrteľného hriechu.

Po prijatí Božieho Tela zaznel chválospev veriacich: „Dobrorečím Pánu v každom čase. Chvála jeho vždycky je v mojich ústach. Zvelebujem Ťa, Pán môj a Kráľ môj. Dobrorečím svätému menu Tvojmu teraz i vždycky. Oči všetkých v Teba dúfajú, Pane. Ty im dávaš pokrm, otváraš svoju ruku a naplňuješ všetko stvorenie požehnaním.“

Po vďakyvzdaní veriaci kolenačky prijali od biskupa požehnanie a s milým spevom sa rozišli.

Hlboko sa zamýšľam nad týmto krásnym zjavom. Domnievam sa, že ak by svätí, pochovaní v katakombách vstali z mŕtvych a prišli sem do nášho kostola a keby boli prítomní na našej sv. omši: ako by sa čudovali, že je taká istá, aká bola aj tá ich. Ako by sa radovali, keď by z mojich úst tou istou latinskou rečou tie isté slová počuli, ktoré aj oni počúvali. Ako by plesali, že to, čomu oni verili a ctili, tomu i my veríme a ctíme.

Hlboko sa zamýšľam nad tým, že Cirkev Kristova, ktorá ako to horčičné zrno tristo rokov sa schovávala, biedila pod zemou, potom vyšla spod zeme a stala sa mohutným stromom, ktorého ratolesti siahajú až po nebo, jej kmeň je taký silný, že nieto tej sekery, ktorá by ho vyrúbala, nieto toho víchru, ktorý by ho vyvalil, nieto ohňa, ktorý by ho spálil. Kristova Cirkev bude žiť do konca sveta tu na zemi a bude žiť na večné veky v Nebi. Amen.

Text kázne vyšiel pôvodne v knihe Katechizmus v kázňach, IV. zväzok, ktorú napísal Jozef Baráczius, farár v obci Maklár (Hevešská župa, dnešné Maďarsko), knihu preložil do slovenčiny slovenský kňaz Viktor Milan, farár v obci Krivá na Orave a knižne vydal v Ružomberku 1929; pre uverejnenie na stránke Christianitas.sk bola kázeň ešte mierne upravená redakciou.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/katolicke-nabozenstvo-sa-nikdy-nezmenilo/>